

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **Spolek pro seniory Mír Práče, z.s.**, IČO 06053483
sídlem Práče č. p. 197, 671 61 Práče
zastoupený advokátem Mgr. Robertem Plickou
sídlem Národní 58/32, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2020, č. j. 8182/1.30/19-3, sp. zn. S9-2019-201,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 1. 8. 2019, č. j. 10092/9.30/19-13, kterým správní orgán prvního stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti,

v rozhodném znění (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), jehož se dopustil tím, že 14 osobám umožnil výkon nelegální práce v České republice dle § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti, tedy závislé práce mimo pracovněprávní vztah, a to na pozici asistent péče. Za uvedený přestupek byla žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení proti nim, v rozhodném znění (dále jen „přestupkový zákon“) a § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti uložena pokuta ve výši 900 000 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Žalobce v první řadě namítá, že žalovaný nesprávně hodnotil povahu výkonu činnosti asistentů péče, kteří svou činnost vykonávali pro členy žalobce. Žalovaný se zabýval pouze vztahem nadřízenosti a podřízenosti, a tím, kdo vyplácí asistentům péče odměnu, a to ještě nedostatečně, neboť o vztahu nadřízenosti a podřízenosti usuzoval pouze na základě zjištění, že asistentům péče je vedena docházka a rozpis služeb, což nemůže být považováno za naplnění znaků závislé práce. Nadto žalovaný nešetřil, zda jsou odměny asistentům péče vypláceny z prostředků spolku, nebo z prostředků členů spolku, které spolek pouze spravuje. Žalobce dále podotýká, že je to skutečná povaha odváděné práce, v jejímž kontextu je potřeba posuzovat naplnění znaků závislé práce, přičemž v případě žalobce nedocházelo k vytvoření jakéhokoli vztahu mezi žalobcem a asistenty péče, kterým měl dle žalovaného umožnit výkon nelegální práce. Žalobce je tak přesvědčen, že se žalovaný dopustil nesprávného posouzení věci, neboť žalobce žádným osobám výkon nelegální práce neumožnil.
4. Dále žalobce namítá procesní pochybení, kterých se žalovaný dopustil při výkonu kontroly a v samotném správním řízení. V právní řadě namítá pochybení, spočívající ve skutečnosti, že kontrolori správního orgánu prvního stupně do prostor žalobce vešli, aniž by je vpustil statutární orgán žalobce, což je porušení § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, v rozhodném znění (dále jen „zákon o inspekci práce“). Jestliže žalovaný argumentuje tím, že kontrolory do kontrolovaných prostor vpustili asistenti péče, pak tato argumentace je lichá, neboť asistenti péče se nikdy nijak nepodíleli na činnosti žalobce – jedná se o asistenty péče členů žalobce. Dále žalobce připomíná, že předseda žalobce byl při kontrole následně přítomen, nicméně tato skutečnost nemůže zhojit to, že kontrola byla bez jeho přítomnosti zahájena.
5. Žalobce rovněž poukazuje na skutečnost, že prostory, které žalobce pronajímá, jsou obydliím všech jeho členů, přičemž kontrolori správního orgánu prvního stupně narušili nedotknutelnost obydlí, garantovanou Listinou, protože vstoupili do tohoto obydlí, někdy i přímo do pokojů členů žalobce, aniž by k tomu měli souhlas, soudní příkaz nebo zákonné zmocnění. Kontrolori správního orgánu prvního stupně nemohli mít před zahájením kontroly žádné hmatatelné důkazy o tom, že by u žalobce docházelo k podnikání nebo jiné hospodářské činnosti, a veškeré domnělé důkazy tak správní orgán prvního stupně získal až po neoprávněném narušení obydlí členů žalobce. Veškeré důkazy, které správního orgán prvního stupně získal, jsou tak nepoužitelné ve správním řízení, neboť byly získány nezákonně.
6. Žalobce dále namítá porušení zásady legality a zásady proporcionality. Proporcionalita byla dle žalobce porušena tím, že žalovaný použil k odůvodnění svého rozhodnutí i

výsledky seniorů, trpících závažnými nemocemi a účelově od nich získával zcela z kontextu vytržené informace ohledně žalobce, přičemž návodně používal pracovníprávní terminologii. Žalobce dále uvádí, že žalovaný se dopustil nezákonného postupu, když neprovedl svědecké výpovědi osob, u nichž to žalobce navrhoval. Konečně žalobce namítá, že pokuta, uložená žalovaným za spáchaný přestupek, má pro žalobce likvidační charakter.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukazuje na obsahovou totožnost žaloby s odvoláním proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Z toho důvodu také k jednotlivým žalobním bodům odkazuje na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí, který následně ve stručnosti rekapituluje a z jeho příslušných pasáží cituje.

IV. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
9. Podstatu nyní projednávané věci tvoří především nesouhlasná polemika žalobce se závěry žalovaného (a správního orgánu prvního stupně) ohledně povahy činnosti asistentů péče, kteří poskytovali služby sociální péče na základě smluv o poskytování pomoci, uzavřených s členy žalobce.
10. Podle § 78 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, v rozhodném znění (dále jen „zákon o sociálních službách“), platí, že *„[s]ociální služby lze poskytovat jen na základě oprávnění k poskytování sociálních služeb, není-li v § 83 a § 84 stanoveno jinak; toto oprávnění vzniká rozhodnutím o registraci.“* Podle § 83 odst. 1 stejného zákona platí, že *„[r]egistrace podle § 79 se nevyžaduje, poskytuje-li osobě pomoc osoba blízká nebo asistent sociální péče, který tuto činnost nevykonává jako podnikatel.“*
11. Krajský soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí konstatuje, že se ztotožňuje se závěry žalovaného formulované v odůvodnění napadeného rozhodnutí a považuje je za zcela dostačující, srozumitelné a podrobně se vypořádávající s veškerými námitkami, které žalobce uvedl v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Tyto se do značné míry obsahově shodují žalobními námitkami, a proto krajský soud v nyní projednávané věci považuje za dostačující, pokud se při vypořádání žalobních námitek odkáže na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného. Jak ostatně vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, *„[j]e-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“* (srov. rozsudky ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. j. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 20. 7. 2016, č. j. 3 As 46/2014-28, či ze dne 25. 10. 2016, č. j. 7 As 175/2016-32), což je i případ v nyní projednávané věci. Tento postup ostatně Nejvyšší správní soud posvětil ve skutkově velmi obdobné věci v rozsudku ze dne 4. 4. 2019, č. j. 3 Ads 336/2017-63.
12. Co se tedy týče námitky nezákonného zahájení kontroly u žalobce, krajský soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že kontrola byla zahájena v souladu s § 7 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce, a to s osobami, které zabezpečovaly činnost, která je předmětem činnosti žalobce – tedy zabezpečovaly péči o členy žalobce. Žalobní argumentaci v tomto

ohledu považuje za lichou, neboť k zákonnosti zahájení kontroly inspektorátem práce je nezbytné, aby osoby, s nimiž je kontrola zahájena, zabezpečovaly činnost, která je předmětem činnosti žalobce. Předmětem činnosti žalobce, jak žalobce sám uvádí, je péče o své členy. Krajskému soudu proto není zjevné, na základě čeho dospívá žalobce k závěru, že asistenti péče nezabezpečovali činnost, která je předmětem činnosti žalobce, když tito poskytovali péči členům žalobce, na což ostatně sám žalobce dohlížel. Není taktéž pravdou, že žalobce neměl s asistenty péče žádný vztah, takto mělo nastavení vztahů s asistenty péče pouze vypadat, jak k tomu dospěli žalovaný i správní orgán prvního stupně. Ve zbytku se k této námitce odkazuje krajský soud na argumentaci žalovaného na str. 8 až 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

13. K namítanému porušení nedotknutelnosti obydlí krajský soud uvádí, že se ztotožňuje s argumentací žalovaného, který se taktéž vypořádal s touto námitkou v napadeném rozhodnutí – vstup do obydlí členů spolku měl totiž odstranit pochybnosti, zda dochází k užívání těchto prostor k podnikatelské nebo jiné hospodářské činnosti žalobce či asistentů péče. Stejně tak se krajský soud opět ztotožňuje se způsobem, jakým žalovaný vypořádal odvolací (žalobní) námitku porušení zásady legality a proporcionality (viz str. 9 až 10 napadeného rozhodnutí). Žalobce nadto neuvádí, v čem jsou závěry správního orgánu prvního stupně vytrženy z kontextu, které otázky pokládal správní orgán prvního stupně při kontrole návodně nebo jak mělo použití pracovněprávní terminologie ovlivnit to, co vypovídaly jednotlivé osoby v rámci kontroly. Zároveň k porušení zásady proporcionality žalobce uvádí zcela obecné argumenty, které nadto nesouvisí se zásadou proporcionality – tedy se zásadou, že pokud může správní orgán dosáhnout stejného cíle různými prostředky, má použít takové prostředky, které zasahují do práv fyzických a právnických osob v nejmenší možné míře.
14. K poslední námitce procesního charakteru, spočívající v neprovedení navržených svědeckých výpovědí, krajský soud uvádí, že správní orgán prvního stupně dostatečně odůvodnil neprovedení předmětných svědeckých výpovědí tím, že pro zjištění skutkového stavu jsou tyto důkazy nadbytečné, neboť by k meritu věci nepřinesl ničeho nového. Správní orgán prvního stupně vyslechl dostatečné množství asistentů péče, pečujících o členy žalobce, jejichž výpovědi byly vnitřně souladné, vzájemně se doplňovaly a společně s dalšími důkazy byly dostatečné pro právní zhodnocení skutkového stavu. Za těchto okolností není správní orgán prvního stupně povinen provádět svědecké výpovědi dalších osob, které prováděly stejnou činnost, jako již vyslechnuté osoby. I v tomto směru se tedy krajský soud shoduje s názorem žalovaného.
15. Co se týče samotného hodnocení naplnění definičních znaků závislé práce, krajský soud v tomto ohledu uvádí, že tuto námitku je vhodné vypořádat společně s námitkou posouzení povahy činnosti asistentů péče. Krajský soud se k hodnocení definičních znaků závislé práce odkazuje na stranu 22 až 25 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a strany 10 až 11 napadeného rozhodnutí, přičemž nepovažuje za nezbytné opakovaně popisovat to, co již bylo dvakrát popsáno. Po přezkoumání skutkového stavu krajský soud nemá pochybnosti o tom, že žalobce, aniž by chtěl krajský soud jakkoliv vyvozovat či domýšlet jeho skutečné úmysly, umožnil asistentům péče, kteří měli uzavřenou smlouvu o pomoci s jednotlivými členy spolku, výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah, což mělo být zastřeno právě uzavřenými smlouvami o pomoci. Tyto smlouvy však dle krajského soudu byly uzavřeny pouze formálně, přičemž obsahově naplnila činnost asistentů péče, pečujících o členy žalobce, znaky závislé práce.

16. Kromě skutečnosti, že péče byla poskytována všemi asistenty péče všem členům žalobce v jednom místě na směny, na kterých bylo zpravidla větší množství asistentů (3 až 4), rozvázání vztahu mezi asistenty a členy žalobce neprobíhalo s jednotlivými členy, ale se statutárním orgánem žalobce. Statutární orgán žalobce fakticky koordinoval a dohlížel na činnost asistentů péče, stejně jako jim vyplácel odměnu, a péče byla poskytována členům žalobce v režimu 24/7, považuje krajský soud za nejvíce popírající povahu činnosti asistenta péče, která není závislou prací ani podnikáním, skutečnost, že všichni asistenti péče poskytovali péči všem členům žalobce, jejich činnost byla navzájem zastupitelná a nahraditelná, a zároveň si žádný z členů žalobce nemohl fakticky vybrat, kdo jim poskytne nasmlouvanou péči. Tyto skutečnosti tudíž zřetelně popírají dvoustranný právní vztah, který by měl být na základě smlouvy o pomoci založen mezi osobou, vyžadující pomoc, a asistentem péče – ve výsledku tak sice asistent péče má povinnost bez časového omezení poskytnout péči osobě tuto péči vyžadující, avšak v praxi k tomu často nedojde, neboť tuto činnost za něj vykoná jiná osoba – jiný asistent péče. Je tak zásadním způsobem narušen osobní charakter činnosti, který činnost asistenta péče definuje.
17. Ostatně asistent péče není zaměstnancem, aby mohl být zastoupen jiným zaměstnancem se stejnou povahou práce, ani podnikatelem, aby mohl sám zaměstnávat osoby k zajištění jeho činnosti. Žádnou jinou než osobní povahu tak tato činnost nemůže mít, neboť osobní povaha výkonu této činnosti má své důsledky. První z důsledků je skutečnost, že asistent péče může vykonávat služby sociální péče bez registrace, na rozdíl od osob v této oblasti podnikajících. Další důsledky pak z osobní povahy výkonu této činnosti vyplývají v rovině důchodového [§ 5 odst. 2 písm. d) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů] nebo zdravotního [§ 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění].
18. Ze všech výše uvedených důvodů krajský soud dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný a správní orgán prvního stupně, že žalobce ve skutečnosti poskytoval svým členům služby sociální péče, přičemž k zajištění této činnosti využil jiné osoby, povaha jejichž činnosti naplnila znaky závislé práce, aniž by s nimi uzavřel pracovněprávní vztah.
19. K naplnění materiální stránky přestupku krajský soud opět odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz str. 12), kde se žalovaný dle soudu dostatečným způsobem vypořádává s touto námitkou, včetně odkazu na relevantní judikaturu. Lze tedy uzavřít, že standardně dochází k naplnění materiální stránky přestupku již naplněním formálních znaků, a pouze tehdy, odůvodňují-li to specifické a výjimečné okolnosti konkrétního případu, bude možné uvažovat o tom, že materiální stránka přestupku naplněna nebyla. Žádné takové specifické okolnosti umožnění nelegálního zaměstnávání žalobce v nyní projednávané věci nenamítá, proto krajský soud jeho námitku neshledává důvodnou.
20. Konečně k namítanému likvidačnímu charakteru pokuty pro žalobce, i zde krajský soud akceptuje právní závěry, formulované správním orgánem prvního stupně (str. 27), resp. žalovaného, který se rovněž důkladně s touto námitkou žalobce vypořádává. Je potřeba uvést, že žalobce byl opakovaně v řízení před správním orgánem prvního stupně vyzván k doložení svých osobních a majetkových poměrů, aby se tak mohl vyhnout tomu, že mu bude uložena pokuta, která bude mít likvidační charakter. Žalobce se však k těmto výzvám (i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) vyjádřil tak, že není povinen nikomu ničeho dokládat – žalobce tak na jedné straně požaduje určitou shovívavost při stanovení výše trestu za strany správního orgánu, na což má dle judikatury Nejvyššího správního soudu právo, na druhou stranu však nečiní ničeho pro to, aby tuto

shovívavost mohl správní orgán projevit. Jak totiž vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, „[s]právní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí.“ Rozšířený senát se však v citovaném rozhodnutí vyjádřil i ke způsobu, jakým správní orgán v případě potřeby zjišťuje osobní a majetkové poměry pachatele v řízení o jiném správním deliktu. Uvedl, že „[j]e (...) třeba na jedné straně vycházet z toho, že povinnost správního orgánu zjistit veškeré rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, jemuž má být z moci úřední uložena povinnost (§ 50 odst. 3 správního řádu), se vztahuje i na zjišťování osobních a majetkových poměrů účastníka řízení, je-li to nezbytné pro stanovení výše pokuty za jiný správní delikt. Na straně druhé ovšem nelze opominout ani důkazní břemeno účastníka řízení, které i v řízení o jiném správním deliktu nese, pokud jde o prokázání jeho vlastních tvrzení (§ 52 správního řádu).“ (...) „Bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost.“ (pozn.: zvláště krajským soudem).

21. Na tomto místě je tedy zapotřebí zdůraznit, že žalobce ani v průběhu správního řízení, ani v žalobě uplatněnou námitku likvidačního charakteru udělené pokuty konkrétnější zdůvodnění a doložení tohoto tvrzení však absentovalo. Žalobce sice k výzvě krajského soudu předložil některé listiny, nicméně činil tak ve vztahu k obhajobě tvrzení stran nezbytnosti přiznat žalobě odkladný účinek ve smyslu § 73 s. ř. s., přičemž ze skutečnosti, že byl odkladný účinek žalobě přiznán (viz usnesení ze dne 29. 5. 2020, č. j. 29 Ad 6/2020-84) z důvodu zmírnění dopadů spojených s okamžitou úhradou pokuty, nelze nikterak dovozovat závěry o její nepřiměřenosti, resp. likvidačním charakteru. Jeho laxní přístup (evokující nutně účelovost celého tvrzení) jasně dokládá fakt, že v řízení o žalobě pouze zcela neurčitě konstatoval povahu své činnosti, s tvrzením o příjmech a výdajích, aniž by je však blíže konkretizoval. Není přitom věcí soudu, aby za účastníka aktivně domýšlel možnou konkrétní argumentaci a vyhledával za něj důkazy na její podporu. Neuvedl-li tedy žalobce nic konkrétního, z čeho by bylo možné na oprávněnost tvrzené hrozby usuzovat, pak nelze dávat k tíži správních orgánů, že si tento úsudek o přiměřenosti učinili na základě vlastních zjištění. V kontextu skutkových zjištění správních orgánů, žalobcem předložených důkazů ohledně jeho majetkových poměrů a s ohledem na výše rekapitulované judikurní závěry krajský soud dospěl, že pokuta ve výši 900 000 Kč nepředstavuje pokutu uloženou v nepřiměřené výši, neboť uložená pokuta současně naplňuje smysl a účel správního trestání, tj. v daném případě odpovídá jak funkci preventivní, tak funkci represivní, v níž se odráží závažnost a škodlivost jednání žalobce, naplňujícího znaky skutkové podstaty přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. O tom ostatně svědčí i skutečnost, že za uvedený přestupek bylo dle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti možné uložit pokutu až do výše 10 000 000 Kč. Krajský soud si je vědom skutečnosti, že povinnost uhradit stanovenou pokutu může mít dopady na další činnost žalobce, nicméně v daném případě nelze odhlédnout od skutečnosti, že právě samotná činnost žalobce a její provádění byla shledána správními orgány za rozpornou se zákonem, přičemž pro uvedení této činnosti do souladu vyžaduje

celkovou změnu charakteru i převažující činnosti žalobce. Jinými slovy, nelze akceptovat či zohlednit námitku, že udělená pokuta má likvidační charakter pro další činnost žalobce, pokud tato činnost sama osobě spočívala v porušování či obcházení zákona o zaměstnanosti.

22. Ačkoliv tedy krajský soud nad rámec výše uvedeného vyjadřuje určitou míru lítosti nad možnými důsledky pokuty, stanovené žalobci, jehož činnost se ve své podstatě jeví být úctyhodná, pro samotné členy žalobce, je to ovšem primárně žalobce, kdo tuto situaci svou činností, resp. nečinností (nutno podotknout s určitou mírou arogance vůči správnímu orgánu prvního stupně) zavinil. Otázkou, kterou nicméně není krajský soud v režimu správního soudnictví oprávněn jakkoliv hodnotit, tak zůstává, zda lze vzhledem k situaci, kdy se žalobce nejprve dopustil nelegálního zaměstnávání, a následně neučinil vše, co bylo v jeho možnostech, k minimalizaci rizika v podobě uděleného trestu za tento přestupek s dopady do majetkové sféry jednotlivých členů žalobce, považovat činnost statutárního orgánu žalobce za činnost vykonávanou s péčí řádného hospodáře.

V. Závěr a náklady řízení

23. Krajský soud na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
24. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. září 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu